

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2016 r. – Esco-Graphics/Komisja**(Sprawa T-335/16)**

(2016/C 296/44)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Esco-Graphics BVBA (Gandawa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene, B. Hoorelbeke, D. Gillet i F. Verhaegen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 stycznia 2016 r. SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) w sprawie wprowadzonego w życie przez Belgię systemu pomocy dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, art. 107 ust. 1 TFUE i art. 296 TFUE, gdyż Komisja niesłusznie zakwalifikowała kwestionowany środek jako system pomocy.
 - Komisja narusza art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 i art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż niesłusznie kwalifikuje kwestionowany środek jako system pomocy. Kwestionowana pomoc nie może zostać przyznana wyłącznie na podstawie art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (ustawy o podatku dochodowym z 1992 r.), lecz wymaga dalszych środków wykonawczych do zastosowania tego przepisu.
 - Komisja narusza art. 296 TFUE, gdyż jej uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne. Sprzeczność ta polega na tym, że Komisja nie wyjaśnia, dlaczego przy ocenie kryterium selektywności wychodzi z założenia, że indywidualne interpretacje podatkowe nie wynikają bezpośrednio z art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, podczas gdy badając istnienie systemu pomocy, przyjmuje założenie, że wspomniany przepis nie wymaga dalszych środków wykonawczych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE, gdyż Komisja nieprawidłowo oceniła istnienie korzyści.
 - Komisja nie zbadała, czy kwestionowany środek pomocy rzeczywiście prowadzi do przyznania korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE przedsiębiorstwom będących jej beneficjentami. Występowanie tej okoliczności jest jednak istotną przesłanką pomocy państwa, wobec czego Komisja musi ją zbadać, zanim będzie mogła stwierdzić istnienie pomocy państwa, gdyż w przeciwnym razie naruszy obowiązek uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE, gdyż Komisja nie oceniła prawidłowo kwestii selektywnego charakteru kwestionowanego środka.

- Artykuł 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 i wynikający z niego system zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków jest dostępny wszystkim przedsiębiorstwom, które znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej i prowadzą działalność gospodarczą, której dotyczy kwestionowany środek. Kwestionowany środek nie jest tym samym ograniczony do konkretnych przedsiębiorstw, które dałoby się określić na podstawie specyficznych cech, i dlatego nie jest selektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
- Tytułem zarzutu posiłkowego skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez ustalenie, że zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków nie jest częścią regulacji referencyjnej. Zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków na podstawie efektów synergii i korzyści skali przy zastosowaniu zasady ceny rynkowej jest istotną częścią przepisów określających całkowitą wysokość podlegającego opodatkowaniu dochodu, wobec czego nie może być postrzegane jako prowadzące do selektywności odstępstwo od regulacji referencyjnej.
- Tytułem dalszego zarzutu posiłkowego skarżąca podnosi, że Komisja nie może wykazać, iż belgijska komisja interpretacji podatkowych błędnie zastosowała zasadę ceny rynkowej przy zastosowaniu art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. Argumentacja Komisji jest niespójna; uwzględnione są przy tym wprawdzie ważne aspekty, ale wzajemnie one sobie przeczą albo nie wykazują wymaganej spójności.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa poprzez nałożenie obowiązku odzyskania pomocy

- Zgodnie ze stałą praktyką decyzyjną Komisji, w której zasada ceny rynkowej nie była poddana dyskusji, nakazanie odzyskania rzekomej pomocy w niniejszej sprawie oznaczać będzie naruszenie zasady pewności prawa. W każdym razie w świetle dotychczasowej praktyki decyzyjnej i orzecznictwa nie można było przewidzieć, by art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 naruszał art. 107 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2016 r. – Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo/EUIPO – Gianni Versace (VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO)

(Sprawa T-336/16)

(2016/C 296/45)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Versace 19.69 Abbigliamento Sportivo Srl (Busto Arsizio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gianni Versace SpA (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający elementy słowne „VERSACE 19.69 ABBIGLIAMENTO SPORTIVO” – zgłoszenie nr 11 992 435